

**AZ OHIOI NEMZETI GÁRDA — AZ USA EGYIK SZÖVETSÉGI ÁLLAMÁNAK
„SAJÁT” HADERŐ- SZERVEZÉSÉRŐL****THE OHIO NATIONAL GUARD — THE MILITARY FORCE OF ONE OF USA'S FEDERAL STATES**

Ez a tanulmány egy hat részből álló cikksorozat első része, amely részletesen bemutatja az Ohioi Nemzeti Gárda történetét és fejlődését, példaként, mint az Egyesült Államok sajátos önkéntes tartalék haderő- szervezési módszerének megteremtését. Az első cikkben olyan földrajzi, valamint történelmi háttérismerteket fogok feldolgozni, amelyek megvilágítják azokat a körülményeket, melyek Ohio betelepítésének kezdetéhez vezettek. Az indiánnokkal való küzdelmek folyamatai, azok sikeres eredményei olyan szabad utat nyitottak Ohio betelepítésére, ami rövidesen a szövetséges tagállamok közé történő befogadáshoz vezetett.

The introduction to a series of articles in which the history and the development of the Ohio National Guard is presented as an example of that uniquely American creation of a volunteer reserve in its military establishment. In this part, a geographic orientation, as well as historical background, will provide orientation into the circumstances which led to the first settlements – and the consequent struggle with the Indians, whose successful results so opened the way for the settlement of Ohio that it shortly was admitted to the Union.

Az emberiség történetében az állam/társadalom külső veszélyeinek elhárítására, valamint belföldi rendfenntartásra a haderő alapvetően három rendezőelv szerint csoportosítható:

1. minden ember harcos elv;
2. egy örökletes katonai osztályra/kasztra épített elv;
3. hivatásos, ami nevezhető „önkéntes” haderőnek is.

Ezekon kívül az Egyesült Államokban kifejlődött egy sajátos megoldással járó negyedik elv is, az úgynevezett „ideiglenes önkéntes” elv, melynek tagjai háború esetén, amíg tart a háború, vállalják a katonai szolgálatot, anélkül, hogy azt életpályának választanák.¹ Az „önkéntes tartalékos” rendszer tagjai mindennapi polgári foglalkozásuk mellett vállalnak bizonyos kiképzési, gyakorlási terheket, azzal a céllal, hogy szükség esetén mind békében, mind háborúban – mint nemzeti haderő többszörözőt, vagy belföldi válságvédelmi erőt – alkalmazhassák őket.

A hat részből álló cikksorozatban az Ohioi Nemzeti Gárda fejlődésének különböző állomásait² mutatom be, amely lehetséges példaként szolgálhat a magyar tartalékos rendszer felépítéséhez.

A sorozat tervezett részei:

- I. Földrajzi, történelmi háttér az állam alapításáig;
- II. Az Ohio általános milícia megszervezése, igénybevétele, elsorvadása;
- III. Az önkéntes katonai/társadalmi önálló alakulatok korszaka;
- IV. A polgárháborús „keresztes hadjárat szintű” erőfeszítés, amely során név szerint is megszületett, az „Ohioi Nemzeti Gárda”;
- V. A tartós Ohioi Nemzeti Gárda államon belüli rendtartási szerepe a polgárháborútól a századfordulóig;

¹ Lásd a szerzőtől: Kard És Toll 2006/1 szám 155 oldalt

² Ohio – nagyságát, lakosságának számát tekintve, valamint földrajzi, éghajlati, gazdasági adottságai alapján majdnem mondható, hogy Magyarországgal ikerállam.

- VI. A Nemzeti Gárda igénybevétele a Spanyol-Amerikai háborúban, és 1903-ban beillesztése a nemzeti védelmi rendszerbe, mint a szövetséges haderő hivatalos tartaléka.

OHIO FÖLDRAJZI LEÍRÁSA

Ohio, az Egyesült Államok 17. állama, nagyjából négyszögletes formájú. Az Appalache-hegységtől nyugatra, a Mississippi folyó vízgyűjtő medencéjének keleti szélén fekszik. Területe 107 045 négyzetkilométer, kiterjedése kelet–nyugati irányban 375 km, észak–déli irányban 355 km. Keleti határa az Erie-tó és az Ohio folyó közt, 185 km hosszan egybeesik a 80 fok 30 perc nyugati hosszúsági vonallal. Továbbá keleti és déli határa, a tagállam délnyugati sarkáig, a nagy Miami folyó torkolatáig, követi az Ohio folyó egyenetlen, félkör alakú lefolyását. Onnan északi irányban nagyjából a nyugati hosszúság 84 fok 50 perc vonalat követi az állam északnyugati sarkáig, ahol kb. 41 fok 40 perc északi szélességnél majdnem egyenesen keleti irányba fordul, és a Maumee folyó torkolatánál eléri az Erie-tavat. Szomszédos tagállamai keleten Pennsylvania, az Ohio folyón túl keleten és délen West Virginia, majd Kentucky, nyugaton Indiana, északon pedig Michigan. Az Erie-tó közepén húzódik a nemzetközi határ Kanadával.

Földrajzi jellege hasonlít Magyarorszáéhoz. Az Ohio folyó szélessége hasonló a Dunához, a Pennsylvania határtól, kb. 40 fok 40 perc észak szélességnél, dél–nyugati irányban folyik az állam kelet–nyugati közepéig, onnan nyugat–északnyugat iránynak fordul. A folyó menti délkeleti terület kb. 50–80 km szélességben az Appalach-hegység nyugati előhegysége. Ezt a hegységet az állam közepéig párhuzamosan dombos-tájk követei, majd tovább északi és nyugati irányban egy síkság terül el. A tagállam észak-nyugati negyedének (mint Indiana észak-keleti negyedének) vizeit a Maumee folyó gyűjti, mely észak–keleti irányban Toledónál éri az Erie-tavat. A Maumee-n kívül, az Erie-tóba csak rövid kis folyók torkolnak. Ohio legtöbb folyója déli irányban folyik. Keleti harmadának vízgyűjtő medencéje a Muskingum folyón keresztül dél–keleti irányban éri az Ohiót Marietta-nál. Az állam közepén egyenesen délirányba a Scioto folyó (amely mellett, az állam közép táján a főváros Columbus fekszik) a nagy vízgyűjtő. Az ország nyugati harmadában dél-nyugati irányban folyó Kiss és Nagy Miami gyűjti a vizeket, és Cincinnati-nél torkolnak az Ohioba.

Éghajlatában, a föld termőképességében, növényzetében, Ohio rendkívül hasonlít Magyarországhoz.

TÖRTÉNELMI HÁTTÉR

Kezdve az első 1607-es kolóniával, 1733-ra tizenhárom önálló angol kolónia létezett az Atlanti óceán és az Appalach-hegység közt. A hegységtől nyugatra fekvő Mississippi folyó vízgyűjtő medencéje, mint Kanada keleti része, a francia birodalomhoz tartozott. A francia települések csak a Szt. Lőrinc folyó völgyében voltak, és lakosság arányát tekintve csak egytizedét képezték az angol kolóniáknak. Őserdei birodalmukban csak prémkereskedők üzleteltek az indiánokkal. Ugyanakkor az angol kolóniákon egyre nőtt a lakosság száma, de a nyugatra való terjeszkedést akadályozta az Appalach-hegység és a francia ellenállás, mind az angol betelepülés erősödése, mind a prémkereskedés szempontjából. A hétéves háború következtében 1763-ban angol kézbe került Franciaország észak-amerikai birtoka, ami szabad utat nyitott az angol prémkereskedőknek. Ugyanakkor, hogy biztosítsák az indiánok jóindulatát, az angol kormány az 1763-as Királyi Kiáltványban megtiltotta a hegyvidéken túli betelepülést. Ezt követően, az 1768-as Ft. Stanwix-i egyezmény az Ohio folyót jelölte ki, mint az indiánok és az angol telepesek közti határt. Bár az indiánoknak megengedte a folyótól délre a vadászatot, de ők keserű tapasztalataikból tudták, hogy a betelepülések elűzik a vadakat, amelyek biztosítanák a megélhetésüket. Ezért is nagyon érzékenyek voltak a telepesek területeikre történő behatolására.³ Annak ellenére, hogy több kolóniának a szabadalmi levele „tengertől tengerig” szólt, 1774. június 22-én az angol kormány a Quebec-i törvényben elrendelte az Appalach-hegységen túli új területnek Kanadához való adminisztrációs csatolását.⁴

³ Galbreath, Charles B.: History of Ohio, vol. 1. The American Historical Society, Inc. Chicago & New York (1925), pp. 131, 239

⁴ Ibid. pp. 109

HADTUDOMÁNYI SZEMLE

Budapest, 2010.
3. évfolyam 1. szám

KOC SIS Sándor

Ugyanabban az évben Virginia kormányzója, Lord Dunmore, büntető- hadjáratot indított az indiánok ellen.⁵ A döntő csata október 10-én Point Pleasant-nél, az Ohio folyó déli partján, angol győzelemmel végződött. Miután a győztes hadsereg átkelt az Ohio folyón, benyomult Ohio középső részére, és újabb békekötésre kényszerítette az indiánokat. A Camp Charlotte-i egyezmény megerősítette a Ft. Stanwix-i Ohio folyói határvonalat, ugyanakkor lehetővé tette a folyótól délre fekvő betelepülést.⁶ Ennek következtében, a rövidesen kitörő Függetlenségi háború ellenére, először szivárgó, majd mind erősebb áramlatban, megindult a mai West Virginia és Kentucky telepedése.⁷

A függetlenségi háború alatt az angol nyugati őserdei erődök parancsnokai, mint prémkereskedők, az amerikai települések ellen igyekeztek az indiánokat felbújtani. Az Ohio folyótól délre fekvő települések ellen évekig folytak indián rajtaütések, és ezek elhárítására a telepesek harcokat folytattak az indiánoknak a folyótól északra való visszaszorítására. Az alkalmankénti kisebb-nagyobb mézszárlások ellenére képtelenség volt megakadályozni a „ingyen föld” után vágó, többszörös túlerőben lévő fehér telepeseket. Közben 1778-ban amerikai katonai expedíciók sikeresen elfoglalták a Nagytavaktól távolabbra fekvő angol erődöket a mai Illinois és Indiana belsejében.⁸

A sikeres forradalom következtében az Angliával kötött 1783. szeptember 3-i párizsi béke 2. pontjának hatálya átengedte az Egyesült Államoknak az Appalach-hegységtől nyugatra a Mississippi folyóig fekvő területet; míg a 7. pontban Anglia kikövetelte, hogy az ezen a területen lévő erődökből a kivonulást „megfontolt sebességgel” hajtsa végre.⁹ Ez utóbbi szöveg bizonytalanságának eredménye az lett, hogy hosszú évekig ezek az erődök nem lettek átadva, és az amerikai betelepülések ellen folytatódott az indiánok felbujtása „sub rosa”.

Már a függetlenségi háború alatt felvetődött az Appalach-hegységen túli, lakatlan területű vidékek sorsa. A tizenhárom államból hét, az angol király alapítólevelei alapján, igényeket támasztott a területekre.¹⁰ Már 1780-ban, főként az olyan államok javaslatára, amelyeknek nem voltak ilyen területi követelményeik, ajánlották a kongresszusnak, hogy ezeket adják át a konföderációnak, de intézkedésre csak a békekötés után került sor. New York 1781. március 1-jei, Virginia 1784. március 1-jei, Massachusetts 1785. április 9-i, és Connecticut 1786. május 26-i hatállyal az Ohio folyótól északra és nyugatra fekvő területekre, bizonyos visszatartással átengedte területi igényeit a nemzeti kormánynak.¹¹

Eközben az Egyesült Államok kormánya több egyezményt kötött a különböző indián törzsekkel, melyeknek egyik célja az volt, hogy Ohióban bizonyos területeket a „jogos” fehér betelepülések számára megnyitnak, míg a vonalon túli terület biztosítva lenne az indiánok részére.¹² Ugyanakkor, hogy megakadályozzák a „jogtalan” (azaz nem a nemzeti kormánytól vásárolt tulajdonjogú) betelepülést, erődítményeket építettek a Muskingum és a Miami folyók torkolatainál.¹³

1784. október 22-én az újabb Fort Stanwix-i egyezményben a New York-i Iroquois szövetség törzsei felmondták Ohióra vonatkozó követelményeiket.¹⁴ 1785. január 21-én a Fort MacIntosh-i egyezményben a Delaware (delavar), Wyandot (vájandot), Chippewa (csipua), és Ottawa (atava) törzsek beleegyeztek egy „határvonalban”, ami átengedte Ohio három-

⁵ Ebben az időszakban Virginia kolóniának a Pennsylvania határtól északra és nyugatra fekvő határa az Ohio folyó volt egészen a Mississippi folyói torkolatáig

⁶ Ibid. pp 125-128

⁷ A mai West Virginia volt legközelebb a keletre fekvő létező településekhez, míg a mai Kentucky az indiánoktól lakatlan vadászterület volt. Ugyanakkor az Ohio folyótól északra fekvő mai Ohióban aránylag sűrű indián települések léteztek.

⁸ ROTCM 145-20: American Military History 1607-1958; Headquarters, Department of the Army, Washington DC (1959), pp 84

⁹ Treaty of Paris, 1783: International treaties and Related Records 1778-1974; General Records of the United States Government, Record Group 11, National Archives, Washington DC.

¹⁰ Randall, Emilius O. & Ryan, Daniel J.; History of Ohio. The Century History Co., New York (1912), Volume II, 407

¹¹ Randall, 410

¹² Efféle egyezmény nemcsak erre az időszakra vonatkozott, hanem Amerika több száz éves betelepülési történetében számtalanszor ismétlődött.

¹³ Ohio akkori őserdős jellege miatt a fő használható közlekedési lehetőségek a folyók, valamint a folyóölgyekben lévő indián ösvények voltak.

¹⁴ Randall, 413

HADTUZOMÁNYI SZEMLE

Budapest, 2010.
3. évfolyam 1. szám

KOC SIS Sándor

negyed részét a fehér betelepülésre, kivéve az észak-nyugati negyedét.¹⁵ Ezen egyezmények betartását korlátozta az a tény, hogy Ohio közepét a Shawnee (sauni) törzs lakta – akik a legharcosabb és legszívósabb ellenállói voltak a fehérek behatolásának. Az 1786. február 1-jei Fort Finney egyezmény, mely szerint a Fort MacIntosh-i vonalat megerősítették, amelyben a Delaware és Wyandot törzseknek, valamint a Shawnee törzsek egy töredékének juttatott területeket biztosították, sem enyhítette a Shawnee ellenállást.¹⁶ A nemzeti kormány már 1785-ben megkezdte az Ohioi terület földmérését, a földek eladására azonban csak később került sor, mégpedig a szövetséges kormány pénzhiánya miatt. A nemzeti kormány anyagi helyzete különleges volt, egyrészt azért, mert a konföderációs kormánynak nem volt adókivetési hatalma, így a tagállamoktól csak kérni tudta a pénzt. Másrészt nagy adósságokat halmoztak fel a nyolc évig tartó függetlenségi háború során. A hadviselés költségeit – legfőképpen a tisztek fizetését, valamint a hadianyagvásárlásokat, melyek 1787-re már elérték a 67 842 470 dollárt – kamatozó kötvények képezték, amikre soha nem fizették ki az ígért kamatot. Ennek ellenére a nagy európai hitelintézmények – tekintettel a jelentős földterületekből álló állami vagyponra – rendszeresen nyújtottak kölcsönt a nemzeti kormánynak.¹⁷ Ugyanakkor belföldön ezeknek a kötvényeknek a piaci értéke 1787-re már a névértékük egy hatodára zuhant.¹⁸

OHIO BETELEPÜLÉSE

Ohio betelepítését az Ohio Company egy 1786. január 1-jén, Bostonban kiadott hirdetés megjelentetésével indította meg. A hirdetés nagy érdeklődést keltett az Ohioba történő áttelepülésre, és így március 1-jén megalakult az Ohio Company. A gazdasági társaság azzal a céllal alakult, hogy a katonai kötvényeket névértéken értékesítse, amelyek során a befektetők nagy értékű földeket vásárolhatnak, és saját településeket alapíthatnak rajta.¹⁹ Ohio rendkívül gazdag földje (termékenyebb, mint az észak-keleti államoké) új életet ígért az elszegényedett katonáknak, akik az indián támadások ellenére szívesen telepedtek erre a vidékre, mert a háborús tapasztalatokkal rendelkező embereket kevésbé félemlítette meg az indián veszély. A föld- vásárlások sikeres kivitelezése nemcsak „lobblyásnak” köszönhető, amelyben az új tartománynak kormányzóságot ígértek a Konföderációs Kongresszus elnökének, hanem az is közrejátszott, hogy így a nemzeti kormány a nemzeti adósságnak 5–10%-át eltörölhette.²⁰

A volt katonatisztek ragaszkodtak függetlenségi elveikhez, és azt akarták, hogy településeiket ne kolóniáknak tekintsék, hanem olyan kormányrendszeri törvényt hozzon a Kongresszus, amelyben biztosítva van az unióba történő teljes jogú felvételük. Az eredmény, és a konföderáció kongresszusnak majdnem utolsó tevékenysége, az 1787. július 13-án hozott „Északnyugati Tartomány Törvénye” volt.²¹

E törvény az Egyesült Államoknak az Ohio folyótól északra és nyugatra fekvő területére vonatkozott, amely alapján itt, az Északnyugati Tartományban 3–5 jövőbeli állam jöhet létre, és amely államok elérik az 50 000 fős lakosságot, befogadhatók a nemzeti szövetségbe, mint teljes jogú társállamok. A tartományi kormány egy kormányzóból és három bíróból állt, akiket a Kongresszus nevezett ki.²²

¹⁵ Randall, 145. A Delaware törzsek aránylag békések voltak, akik Kelet-Ohióban, míg a többi törzsek Nyugat-Ohióban, messzebb a fehér településektől éltek.

¹⁶ Randall, 417

¹⁷ Grubb, Farley; The Net Asset Position of the United States Government, 1784 – 1802: Hamilton's Blessing or the Spoils of War; International Economic History Congress, Helsinki 2006, Session 69

¹⁸ Lindley, Harlow; The Ordinance of 1787 and Old Northwest Territory; Northwest Territory Celebration Commission, Marietta, Ohio, (1937), 20

¹⁹ Ibid.

²⁰ Taylor, Howard Cromwell; The Educational Significance of the Early Federal Land Ordinance; Columbia University, New York (1922), 27

²¹ Az Alkotmányi Konvenció 1787. május 25-én nyílt Philadelphiában, szeptember 17-én közvetítette az Alkotmányt a Konföderációs Kongresszushoz, mely 28-án az államok jóváhagyása útjára indította.

²² An Ordinance for the Government of the Territory of the United States northwest of the river Ohio, The Confederate Congress, July 13, 1787 (tovább Northwest Ordinance), Section 3 & 4.

HADTUDOMÁNYI SZEMLE

Budapest, 2010.
3. évfolyam 1. szám

KOCSIS Sándor

Erre a törvényre alapozva, az Ohio Company első települését 1788. április 7-én alapították meg Marietta-nál, a Muskingum folyó torkolatánál, Fort Hamar árménykában.²³ Ugyanis 1788. augusztus 17-én egy másik társaság, mely hasonlóképpen vásárolt nagy értékű földeket a Miami folyó torkolatánál, telepedtek le Fort Washington-nál, (a mai Cincinnati). St. Clair kormányzó 1788. július 15-én érkezett Marietta-ba, és megalapította az Északnyugati Tartomány polgári kormányát, amelynek legelső tevékenysége volt (július 25-én) a tartomány milícia törvényét meghozni.²⁴

A függetlenségi háború utáni ország megszervezése alatt viták folytak az ország haderejének formájáról. Abban egyetértés volt, hogy bizonyos védelmi feladatok miatt egy tényleges hadseregre szükség van, de a közelmúlt háború tapasztalata egy központi hatalom sorhadserege ellen arra sarkallta őket, hogy sokkal inkább egy milíciára²⁵ bizzák a védelmüket.²⁶ Így a megállapodás alapján az Articles of Confederation 6. pontjában előírták, hogy „minden állam jól szabályozott, fegyelmezett és megfelelően felfegyverzett és felszerelt milíciát folyamatosan tartson fenn...”.²⁷

Mikor New Hampshire mint a kilencedik tagállam is, 1788. június 21-én jóváhagyta az Egyesült Államok Alkotmányát, érvénybe lépett az Egyesült Államok jelenlegi kormányrendszere.²⁸ Az Alkotmány a Kongresszus hatáskörébe utalta a felelősséget a hadsereg megszervezése és fenntartása, valamint a milícia megszervezése és felfegyverzése tekintetében, amely milícia szolgálatba hívható az Unió törvényei végrehajtására, úgy, mint lázadás elnyomására és invázió visszaverésre.²⁹ Az elnök hatáskörébe utalták mind a hadsereg, mind a behívott milícia főparancsnokságát.³⁰ Az Alkotmány második módosítása biztosítja a fegyverviselő jogot a következő szöveggel: „Mert egy jól szabályozott milícia szükséges egy szabad állam biztonságához, a nép fegyverviselési joga korlátozhatatlan”.³¹

Ezek alapján a Kongresszus 1792-ben meghozta a milícia törvényt. Az 1792. május 2-i törvény felhatalmazta az elnököt invázió (külső támadás, vagy indián törzsek támadása) visszaverésére, lázadás leverésére, és az ország törvényei végrehajtására a helyzet kezelésére legalkalmasabban elhelyezkedő milíciát szövetséges szolgálatba behívni. Ez a szolgálat évi három hónapig tarthatott, és elő volt írva, hogy minden egyes zászlóaljban csak fordulati alapon volt kötelezve a szolgálat.³² Ez a törvény, kisebb módosításokkal, több mint száz éven keresztül képezte a milícia igénybevételének jogi alapját.

Az 1792. májusi 8-i törvény minden állam számára előírta a milícia azonos szervezeti felépítését, a 18 és 45 év közötti katonai szolgálatra alkalmas szabad fehér férfi polgárok a milíciába történő besorozását és a besorozott polgároknak el kellett látni magukat muskétával vagy vontcsövű puskával. Részletesen – annyira részletesen, hogy még a pótkovakövek száma is meg volt szabva³³ – előírta a törvény az egyéb felszerelések és lőszerkészletek saját felelősségre való beszerzését. Továbbá elrendelte, hogy az egyes államok, saját elgondolás alapján, a milíciákat szervezzék hadosztályokba, dandárokba, ezredékbe, zászlójakba, és századokba.³⁴ Ugyanakkor elrendelte, hogy a milícia tagjai közül dandáronként saját költségű egyenruhával és lovakkal³⁵ önkéntes tüzér- és lovasszázadok alakuljanak. Záró rendelkezés-

²³ Hildreth, S. P., MD. *Memoirs of the Early Settlers of Ohio*, H. W. Derby & Co., Cincinnati (1854), 102

²⁴ Chase, Salmon P., *Statutes of Ohio*, Corey & Fairbank, Cincinnati, (1833) pg 3, 92

²⁵ Az Észak-Amerikában lévő milícia történetét részletesen ismertette a szerző a *Kard És Toll* 2006/1 szám pp.155 – 158.

²⁶ ROTCM 145-20, 110pp.

²⁷ *Articles of Confederation*

²⁸ Taylor, xviii

²⁹ ROTCM 145-20, 102pp.

³⁰ *Ibid.* 109pp.

³¹ Folyamatos vita folyik az Egyesült Államokban, hogy ez a jog magát a népet illeti, vagy csak az egyes államoknak a milíciáját. Az elmúlt majdnem 220 évben még nem döntött erről a kérdésről az Egyesült Államok Legfelsőbb Bírósága.

³² *Militia Act of 1792*, providing for the authority of the President to call out the militia; Second Congress, Session I., Chapter XXVIII, 2/5/1792, Section 1 & 4

³³ *Militia Act of 1792*, providing federal standards for the organization of the militia; Second Congress, Session I, Chapter XXVIII, 5/8/1792, Section 2

³⁴ *Ibid.*

³⁵ Lindley, 2

ként elismerte a már létező tüzér, lovas, és gyalogos önkéntes testületeket, és biztosította számukra a már kialakult hagyományos szabadalmukat és szokásaikat.³⁶

OHIO INDIÁNHÁBORÚS KORSZAKA

A fent említett indiánokkal kötött egyezmények nem tették lehetővé Ohio zavartalan betelepülését. Különösen gondot okoztak a Shawnee és a Miami (májámi) törzsek ellenállásai, akik folyamatosan támadták az Ohio folyón közlekedő telepéseket, valamint az egyes településeken élők lemészárlásával a folyó menti erődök árnyékába szorították be a településeket. 1790 áprilisában az Egyesült Államok a Hamar tábornok vezetése alatt álló szövetséges csapatokkal és a Kentucky-i milíciával hadjáratot indított a törzsek ellen. Hamar a mai Indiana állam területén³⁷ kétszer szenvedett vereséget. A következő évben, 1791. október 4-én az Északnyugati Tartomány kormányzója, St. Clair tábornok maga vezetett expedíciót a Miami és a Shawnee törzsek ellen. Az 1791. november 4-i katasztrofális vereségben – a legnagyobb, amit az Egyesült Államok az összes indián háborúban szenvedett – Ohio nyugati határvonalánál 1400 fős hadseregéből (1/3 szövetséges katonaság, 2/3 Kentucky és Pennsylvania milícia) 620 fő elesett és közel 300 fő megsebesült.³⁸ (Ezenkívül a milíciát követő családtagok közül több mint 200 fő vesztette életét).

1792 tavaszán Wayne tábornokot nevezték ki a nyugati katonai parancsnokság élére. Wayne, a függetlenségi háború egyik hőse és egyik legerélyesebb tábornoka, több mint egy évig toborozta és képezte ki hadseregét. 1793. október 7-én indult Fort Washingtonból (a mai Cincinnati) északra. Az előre nyomulás útvonalán erődöket építtetett, melyekben kitelelte hadseregét, majd 1794. július 28-án ismét folytatta az előrenyomulást. Augusztus 20-án a Maumee folyó partján megütközött az indián sereggel. A Fallen Timbers-i csatában jól kiképzett és fegyelmezett hadserege minimális veszteséggel megtörte az indiánok erejét.³⁹ A csatátér melletti angol erődítmény parancsnoka, annak ellenére, hogy az angolok lázították az indiánokat, nem avatkozott bele a csatába, és nem adott menedéket a menekülő indiánoknak.⁴⁰ Az angol segítségre számító indiánok így magukra hagyva, kénytelenek voltak Wayne tábornokkal béketárgyalásba kezdeni. A Greenville-nél 1795. június 16-tól augusztus 10-ig tartó tárgyalások eredménye, a Greenville-i Egyezményhez vezetett, melyben rögzítették a Fort Hamar-i „határvonalat”.⁴¹

Párhuzamosan Wayne hadjáratával, tárgyalások folytak Anglia és az Egyesült Államok közt a függetlenségi háborúból fennmaradt kérdésekről, melyek a 1794. november 19-ei Jay Egyezményhez vezettek. Ennek 2. pontjában Anglia elfogadta, hogy 1796. június 1-jéig kivonul az Egyesült Államok területén lévő erődítményekből.⁴²

Ezzel lezárultak az Ohióban folyó indián háborúk, és megnyílt az út a területre történő betelepüléshez. Az 1790-es népszámláláskor még olyan kevés volt az egész Északnyugati Tartomány lakossága, hogy a nemzeti kormány meg sem kísérelte a számlálását. A besorozott milícia 1791-ben csak 250 emberből állt. A Greenville-i Egyezmény után azonban olyan rohamosan nőtt a betelepülés, hogy öt év múlva, az 1800-as népszámláláskor már 41 159 lakosa volt Ohiónak. 1802-re pedig Ohio túlhaladta az Északnyugati Törvényben megszabott 50 000 főt, és mint állam, kérhette a szövetségbe történő felvételét.⁴³

³⁶ Lindley, 2

³⁷ Knepper, George W.; Ohio and it's People; Kent State University Press (1997), 73-74

³⁸ Bond, Beverly W. Jr.; The History of the State of Ohio; United States Archeological and Historical Society, Columbus; (1941); Volume I, 326-327

³⁹ Ibid, 344-346

⁴⁰ Ekkor már tárgyalások folytak Anglia és az Egyesült Államok közt több kérdéstről, és egyik fél sem kívánt *causus belli-t* adni.

⁴¹ Bond, 347-348; Knepper, 78 - 79

⁴² Treaty of Amity, Commerce and Navigation, 11/19/1794; American State Papers, Volume I, 520

⁴³ Historical Statistics of the United States; Cambridge University Press, New York (2006), Vol.1, Part A, Table Aa5194-5290

FELHASZNÁLT IRODALOM

American State Papers, Volume I

An Ordinance for the Government of the Territory of the United States northwest of the river Ohio

Articles of Confederation

BOND, Beverly W. Jr.: The History of the State of Ohio. *United States Archeological and Historical Society; Columbus, OH; (1941)*
Volume I

CHASE, Salmon P.: Statutes of Ohio. *Corey & Fairbank; Cincinnati; (1833)*

Department of the Army. ROTCM 145-20; American Military History 1607-1958; *Headquarters, Department of the Army; Washington D.C. (1959)*

GALBREATH, Charles B.: History of Ohio. *The American Historical Society, Inc. Chicago & New York; (1925)* Volume 1

GRUBB, Farley. The Net Asset Position of the United States Government 1784-1802. *International Economic History Congress; Helsinki; 2006, Session 69*

General Records of the United States Government, Record Group 11. International Treaties and Related Records 1778 – 1974.
National Archives; Washington, D.C.

HILDRETH, DS. P., MD.: Memoirs of the Early Settlers of Ohio. *H. W. Derby & Co.; Cincinnati; (1854)*

Historical Statistics of the United States. *Cambridge University Press; New York; 2006, Volume 1*

KNEPPER, George W.: Ohio and it's People. *Kent State University Press; (1997)*

KOCSIS Sándor. *Az Amerikai Egyesült Államok haderejének kialakulásáról és fejlődéséről.* =Kard És Toll 2006/1.

LINDLEY, Harlow. The Ordinance of 1787 and Old Northwest Territory. *Northwest Territory Celebration Commission. Marietta, OH; (1937)*

Militia Act of 1792 providing federal standards for the organization of the militia.

Militia Act of 1792 providing for the authority of the President to call out the militia

RANDALL, Emilius O., RYAN, Daniel J.: History of Ohio. *The Century History Co. New York; (1912)*

TAYLOR, Howard C.: The Educational Significance of the Early Federal Land Ordinance. *Columbia University; New York; (1922)*

TAYLOR, Robert M. Jr.: The Northwest Ordinance 1787. *Indiana Historical Society; Indianapolis (1987)*